

Давня весна

Була весна весела, щедра, мила,
промінням грала, сипала квітки,
вона летіла хутко, мов стокрила,
за нею вслід співучії пташки!

Все ожило, усе загомонило —
зелений шум, веселая луна!
Співало все, сміялося, бриніло,
а я лежала хвора й самотна.

Я думала: "Весна для всіх настала,
дарунки всім несе вона, ясна.
Для мене тільки дару не придбала,
мене забула радісна весна".

Ні, не забула! У вікно до мене
заглянули від яблуні гілки,
замиготіло листячко зелене,
посипались білесенькі квітки.

Прилинув вітер, і в тісній хатині
він про весняну волю заспівав,
а з ним прилинули пісні пташині,
і любий гай свій відгук з ним прислав.

Моя душа ніколи не забуде
того дарунка, що весна дала;
весни такої не було й не буде,
як та була, що за вікном цвіла.

Леся Українка